

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 202/2021
09.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролуба Томића, Јасмине Васовић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Лепојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 9К-221/20 од 30.09.2020. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-14/21 од 19.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 09.03.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Лепојевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 9К-221/20 од 30.09.2020. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-14/21 од 19.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу 9К-221/20 од 30.09.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за која му је суд, претходно утврдио појединачне казне затвора у трајању од по 3 месеца, а потом, применом одредаба о стицају утврдио јединствену казну затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одредио да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1-14/21 од 19.01.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Крагујевцу 9К-221/20 од 30.09.2020. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Лепојевић, због повреде закона

из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног наводи да је побијаним пресудама погрешно примењен закон, јер је окривљени оглашен кривим да је кривично дело из члана 194. став 1. КЗ учинио као деда према својој унуци, а да унука – унук нема својство члана породице у смислу члана 112. тачка 28) Кривичног законика, али да нижестепени судови, иако правилно закључују да у одредби члана 112. тачка 28) КЗ унук није изричито наведен као члан породице, погрешно тумаче да и унук треба да ужива заштиту као члан породице, јер такву заштиту има деда, па да се та одредба има шире тумачити.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Виши суд у Крагујевцу је у својој пресуди нашао да су ти жалбени наводи неосновани и стим у вези у образложењу пресуде на страни три, став четири, дао довољне и јасне разлоге (прихватајући у потпуности разлоге као правилне, које је првостепени суд навео на страни осам своје пресуде), које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Поред изнетог, бранилац окривљеног наводи и да је у погледу другог кривичног дела, окривљени оглашен кривим за све законске алтернативне радње извршења са свим законским последицама угроженог спокојства, телесног интегритета и душевног стања своје снахе као члана породице. Међутим, оспоравајући чињеничне закључке суда, бранилац је указао и да је окривљени „као изнемогли старац“, замахнуо летвом и ударио само у дршку четке своје снахе, због чега ова радња (када не дође до телесног контакта учесника сукоба и када објективно не могу да наступе прописане законске последице), по ставу одбране, није радња кривичног дела, која се може уподобити трајном глаголу. На описани начин, по ставу овог суда, бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, а која повреда закона не представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић